

MỘT LỜI KHÔNG ĐÁNG NÓI MÀ ĐÀNH PHẢI NÓI

*-Chỉ cần “Tạp Ghi” (có nghĩa viết quơ viết quào)
mà không cần đến “Tâm Bút” (viết từ trái tim) TTBG làm chi !*

□

MỘT.

Không biết tại sao mấy bữa nay tôi chỉ ngồi miệt mài upload lên trang Facebook những tấm ảnh gia đình? Có cái gì là lạ trong ý nghĩ? Tôi không muốn dọn dẹp phòng ốc vườn tược như mọi bữa; nói đúng hơn, tay chân nhấc lên không nổi theo các công việc đó. Tôi chỉ ngồi xoãi dài trên giường, lưng dựa vào tường, laptop để trên đùi, tấm chăn dày trùm kín hai chân, làm việc.

Một cô bạn gọi nhiều lần, tôi không bắt máy. Chừng nghe được tiếng tôi, cô bật la:

“Chị ơi! Em sợ cho chị, nếu cứ tự cô lập mình như hiện tại, chị sẽ bị trầm cảm mất!”

Tôi cũng sợ cái “bệnh điên” tôi từng chứng kiến nơi em gái Kiều My, nơi các người quen biết. Sợ làm phiền con cái. Nên chắc chắn rằng tôi THÀ LÀM một Emily Bronte câm lặng cho đến chết chứ KHÔNG ĐỂ phiền kẻ khác nếu có gì đưa đến. Thêm một người biết là thêm một mối bận tâm cho họ, chẳng ích lợi gì. Tôi đã nguyện với lòng, kiếp sau phải dành trọn cuộc đời trả nợ cho Văn Chương Âm Nhạc chứ không muốn trả báo khổ sở theo con người như ở kiếp hiện nay.

HAI.

*/ Cách đây dăm bữa, tự dưng có một người lạ nhắn tin trên trang Facebook tôi, tự giới thiệu là người nghiên cứu về nền Tân Nhạc VN từ lâu, nay mới nghe nói đến tên nhạc sĩ Trần Mưu nên bắt đầu "khai thác" (chữ ông dùng). Ông ta hỏi "Cha tôi học violon với ai?"

Tôi nghe mà chán! Định không trả lời nhưng rồi cũng vì lịch sự mà trả lời. Tôi nghĩ ông này người miền Bắc của bên thắng cuộc? (Chỉ các ông miền Bắc thắng cuộc mới dư dả thì giờ, cơm gạo để làm chuyện “nghiên cứu”, nhất là nghiên cứu có dính dáng đến Miền Nam Tự Do một thuở của tôi). Còn dân đen hai Miền, khôn khó đói khổ, nào dám

mơ làm chuyện nghiên cứu này kia (loại như tay ngốc nghếch Bùi Hiền "nghiên cứu" tiếng Việt ngàn năm tiên tổ thành ra tiếng đọc ngọng nghịu loạn xạ ngẫu kiểu Trung Cộng Ba Tàu!?)

Tôi đáp lời ông ta qua một cái messenger:

“Nov. 30/2020

Thưa ông,

Tôi nghĩ Cha tôi chẳng phải là đối tượng cho ông khai thác vì Cha cũng chẳng có gì để ông khai thác.

Thời tuổi trẻ của Cha, tôi không biết. Nghe mẹ tôi nói lúc ông ra Hà Nội học, đỗ Tú Tài đôi, có gặp một nữ giáo sư violon người Pháp và xin thụ giáo với bà.

Sau khi Cha chết vào cuối năm 1959, 44 tuổi, tôi 10 tuổi và đưa em trai 8 tuổi mới bắt đầu vào học trường Quốc Gia Âm Nhạc Sài Gòn. Sở dĩ được nhận ngang mùa học là nhờ uy tín của Cha tôi đối với thầy Giám đốc Nguyễn Phụng. Họ rất thân với nhau dạo trước. Hai chị em phải học dự bị một năm trong lớp solfège của thầy Hùng Lân (học như tất cả mọi người, chỉ mỗi không bị thi lên lớp).

Đến hè 1960, Trường mở khóa thi mới, chúng tôi đậu và chính thức là học viên của Trường, làm học trò thầy Tạ Văn Toàn vừa ở Pháp về..

Trong mười năm ở Trường, tôi nhận biết các giáo sư Nguyễn Phụng, Đỗ Thế Phiệt, Phạm Thị Lạc Nhân, Tạ Văn Toàn, Nguyễn Khắc Cung, Phạm Gia Nhiêu đều hết lời khen ngợi tiếng đàn Cha tôi. Họ giao thiệp với ông từ lâu, ở Huế hay Hà Nội. Cô Lạc Nhân có lần nói với chị em tôi sau một buổi thi: “Các con là con của Cha mà không đàn hay thế này mới đúng là kỳ cục!”

Tôi cũng nghe mẹ tôi kể:

“Ông Trung tá Trần Văn Tín và ông Trung tá Đỗ Nhuận rất thân với Cha, mời Cha vào chỉ huy ban quân nhạc VNCH thời Tổng Thống Ngô Đình Diệm nhưng Cha từ chối, nói rằng không thích bị kèm kẹp bởi quân ngũ.”

(Cũng lời mẹ tôi):

“Các bản nhạc của ban Hợp Ca Thăng Long gia đình ông Phạm Duy hát đều do Cha tôi viết phối khí hòa âm.”

(Lại lời mẹ):

“Ông Phạm Duy là bạn dưới tay của Cha tôi nhưng tính tình tráo trở đàng điếm nên không được Cha thân cận. Cha thích Phạm Đình Chương hơn.”

Theo tôi, Cha tôi chuyên về nhạc cổ điển Tây Phương (chúng tôi cũng thế) nên có lẽ chẳng phải là đối tượng Tân Nhạc (như các nhạc sĩ Miền Nam) cho ông khai thác. Tôi xin ông chẳng cần ghép tên Cha tôi vào làm gì trong quyển nghiên cứu Tân Nhạc nào mà ông đang thực hiện.

Cảm ơn và kính chào ông.

TTBG.

□

BA.

Từng mỗi tác phẩm văn chương nghệ thuật đều có từng định mệnh như con người. Tác phẩm ĐI SAU tác giả. Tác giả thế nào thì tác phẩm thế ấy. Con người ưa thích lợi danh thì tác phẩm lòe loẹt phô trương. Con người bị mang số phận hẩm hiu thì tác phẩm sáng tạo ra cũng hẩm hiu như họ.

Là con của Cha tôi, giòng máu khinh bạc trước danh vọng phù du chảy đầy trong huyết quản tất cả mọi đứa.

-Trọng em tôi, thời gian du học Berlin, từng nhiều lần trình diễn violon tại một thánh đường 2000 người Đức, (em nói) “thấy cũng chỉ y như khi đang đàn cho đám người VN vượt biên không biết nói tiếng Đức nghe” ở một hội quán thân mật.

-Tôi, 5 năm theo đoàn Cải Lương lưu diễn khắp nơi, say sưa kéo violon trước đám dân quê mù tịt âm nhạc, thấy thích thú hơn nhiều SO VỚI khi đàn cho đám cán bộ học đòi ăn chơi kiểu "trọc phú chân phèn" ở phòng trà La Pagode Sài Gòn thuở xưa.

BỐN.

Không dung mà cái chuyện ông nọ muốn “khai thác” thân thể Cha làm tôi “nổi cáu”!

Ông này là ai? Tôi không màng biết!

-Hàng cỡ như anh Phùng Kim Ngọc tài hoa một thuở, cháu ruột đại sứ Bùi Diễm thời VNCH, ngang cơ với nhạc sĩ Trần Văn Lý tài ba mà còn “bái lậy” Cha tôi làm thầy...

-Hàng cỡ Phạm Đình Chương, Phạm Duy nức tiếng phòng trà mà còn đến xin Cha viết hòa âm cho ban hợp ca Thăng Long...

Đó, toàn là dân Miền Nam sống trong Miền Nam, hiểu rõ phong cách và tâm hồn Miền Nam của nhau... Nói gì các ông của “bên thắng cuộc” làm sao hiểu nổi về con người và thân thể Cha mà hòng "khai thác"?

-Mỹ đen và Mỹ trắng cả trăm năm qua rồi vẫn không hòa hợp được.

-Miền Nam và Miền Bắc VN cũng chỉ là như thế.

-Bao giờ nước Mỹ còn một ông Tổng Thống tôn vinh da trắng thượng đẳng (như ông Donald Trump) thì bấy giờ đám dân da màu còn bất mãn.

-Bao giờ giới chóp bu CSBV còn cười đầu cười cổ dân đen hai Miền Nam Bắc thì bấy giờ (với ai không biết, cảm bằng với tôi còn thấy) chuyện hòa hợp hòa giải giữa hải-ngoại-quốc-nội theo Nghị Quyết 36 CS đề ra vẫn chỉ là "chuyện ruồi bu!"

*/ Boléro là điệu nhạc rẻ tiền nhất đối với dân âm nhạc Miền Nam. Giới nhạc sĩ dancing chúng tôi đều gọi tên là “Boléro bên xe” do bởi các người hành khất hát rong xin tiền ở các bến xe chỉ hát điệu này!

Bây giờ Boléro bỗng dung lên ngôi theo “chó nhầy bàn độc!”, âm âm ì ì như một trào lưu sang trọng mà ở cuộc thi truyền hình CS nào cũng có, ở các phòng trà vũ trường, ngay cả đến các anh hát rong hát chợ, cũng đều lấy điệu Boléro bên xe làm mẫu mực giá trị!

Lại thêm đám ca sĩ hải ngoại, có kẻ một note nhạc bẻ làm đôi cũng không biết, mò về VN, phấn son lòe loẹt, chường mặt ra nơi bàn giám khảo các đài truyền hình CS, phân cao định thấp giải nhất giải nhì Boléro cho thí sinh nữa! (Thật đúng là một lũ hám bả danh vọng, theo đóm ăn tàn!)

Nêu ra chút xíu ví dụ về điệu nhạc Boléro cũng đủ cho thấy thế nào là “tâm cỡ thương thức âm nhạc” nếu đem so sánh hai miền Bắc Nam với nhau! Mọi chuyện khác cao xa thâm thúy hơn (ví dụ Văn Chương, Hội Họa, Điêu Khắc...) miễn bàn!

NĂM.

Thật sự tôi thấy mình đang nổi giận khi ông nọ đòi “khai thác Trần Mưu”. Ông ta gọi tên cha tôi một cách trống không, xách mé, chẳng danh xưng gì ráo! (Đến như tôi mà còn CHƯA DÁM viết về Cha, nói gì cái ông xa lạ nọ? Giòng máu âm nhạc Cha gieo trên mảnh đất tâm hồn con cháu, đến đời chị em tôi, Trọng, Thủy, My Châu, Kiều My, Ngọc Huyền đều nảy sinh mầm quả xanh tươi không chỉ trên âm nhạc mà còn cả trên chữ nghĩa.

-Sang đời cháu ngoại chính thức trở thành trái chín QUA Trâm Bách (con trai My Châu), dương cầm thủ Bruxelles Vương quốc Bỉ năm 16 tuổi; QUA chữ nghĩa Âu Cơ lúc chỉ 11 tuổi; thậm chí QUA cái đầu luận lý sắc bén của Tiêu Dao (con gái Kiều My) khi chưa đầy 30.

Đó là chỉ mới nói về Văn Chương Âm Nhạc. Còn như nhân cách? Hàng con cháu Cha (và Mẹ), tâm hồn lương thiện, tính cách đũa nào cũng thật thà như đêm, chẳng hề biết lừa gạt kẻ khác đến một đồng xu các bạc! Nơi Suối Vàng, tôi tin rằng Cha đã mỉm cười thỏa mãn với hai chữ Thành Công sau 44 năm ngăn ngui làm kiếp người sống trên trần thế. Hạt giống Cha gieo trồng chính đã nảy sinh TRÊN HẾT ở trái quả “nhân cách”. Chẳng cần phải có kẻ nào viết “khai thác” về “Trần Mưu” om xòm làm chi! (Ôi thôi!)

Hữu xạ tự nhiên hương! Cọp chết để da, người ta chết để tiếng. Thế đã đủ!

[]

Trần Thị Bông Giấy.
(San Jose, đêm thứ Hai, Nov. 30/2020 11:30 PM).

[]

